

Vörösmarty Mihály: Czillei és a Hunyadiak (1844)

Részlet az 1. felvonásból

HENRIK

álöltözetben, ki ekkor jelen van, most előbbre jő, énekel

Ha férfi lelkedet

Egy hölgyre feltevéd,

S az üdvösségedet

Könnyelműn tépi szét

Hazug szemében hord mosolyt

És átkozott könyűt,

S míg az szivedbe vágyat olt,

Ez égő sebet üt,

Gondold meg és igyál:

Örökre a világ sem áll;

Eloszlik, mint a buborék,

S marad, mi volt, a pusztá lég.

Ha mint tenlelkeden,

Függél barátodon,

És nála titkaid:

Becsület és a hon,

S ő sima orgyilkos kezét

Befúrja szívedig,

Míg végre sorsod árulás

Által megdöntetik,

Gondold meg stb.

Ha szent gondok között

Fáradtál honodért,

Vagy vészterhes csatán

Ontottál érte vért,

S az elcsábúltan megveti

Hú buzgóságodat,

S lesz aljas-, gyáva- és buták

Kezében áldozat,

Gondold meg stb.

Ha fájó kebleden

A gondok férge rág,

S elhagytak hitlenül

Szerencse és világ,

S az esdett hír, kéj s örömed

Mind megmérgezve van,

S remélni biztosabbakat

Késő vagy hasztalan;

Gondold meg stb.

S ha bánat és a bor

Agyadban frígyre lép,

S lassanként földerül

Az életpuszta kép,

Gondolj merészet és nagyot,

És tedd rá éltedet:

Nincs veszve bármi sors alatt,

Ki el nem csüggedett:

Gondold meg és igyál:

Örökké a világ sem áll;

De amig áll és amig él,

Ront vagy javít, de nem henyél.

Agnes elájul